

နန်းထက်

မုန်းခွင့်ပြုပါမောင်

အခန်း(၁)

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

"ဟေ့ သုတ၊ မင်းပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ငါတို့ လေယာဉ်ချိန် မမီဘဲ နေဦးမယ်"

"ခဏစောင့်ပါကွာ"

သုတတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသွားမို့ အတွက် အထုပ်အပိုးတွေကို အလျင်အမြန် ပြင်ဆင် နေရသည်။ နိုင်ငံခြား ထွက်ခါနီး သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ရင်း ညက အသောက် လွန်သွားတာကြောင့် ယခုတော့ ပြင်ဆင်စရာတွေကို အလောတကြီး ပြင်နေရတော့သည်။

ပြင်ဆင်ပြီးသည် နှင့် အခန်းထဲကနေ ထွက်လာတော့ ညီညီက ကားထဲမှာ တောင် ရောက်နေပြီ။

"ဟေ့ကောင် မြန်မြန်လာကွာ"

"အေးပါကွာ"

သုတသည် အထုပ်ကိုဆွဲကာ ကားဆီကို အပြေး သွားလိုက်၏။ အထုပ်ကို ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထည့်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းမှာ အမြန် သွားထိုင် လိုက်သည်။

"မင်းကလဲကွာ၊ အထုပ် တစ်ထုပ်တည်းကို ပြင်ရတာကြာရလား"

"ဆူချင်ရင် နောက်မှ ဆူတော့ကွာ၊ အခုလေယာဉ်ကွင်းကို အမိသွားရမယ်"

"ဒါဆို မြန်မြန် မောင်းလေကွာ"

"ဝူး....."

လေယာဉ်ချိန် မမီမှာ စိုး၍ ခြံထဲကနေ ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းထွက် သွားလိုက်သည်။ ။

သုတသည် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက်လည်း ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည့်အပြင် လုပ်ငန်း လောကမှာ လည်း အောင်မြင်သူ ဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်ကတည်းက နိုင်ငံခြားမှာ နေပြီး အသက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် ပြည့်တော့မှ မြန်မာပြည်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာနေ၏။ မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှ သာ နေခဲ့ပြီး သူကတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည့် ညီညီနှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေ၏။

မိဘတွေက မြန်မာပြည်မှာ သာမက နိုင်ငံခြားမှာ လည်း လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင် ထားတာကြောင့် သားဖြစ်သူ သုတကို မြန်မာပြည်က လုပ်ငန်းကို လုပ်ခိုင်းစေရန် အတွက် လွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ယခုလည်း အလုပ်ကိစ္စကြောင့် နိုင်ငံခြားကို ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"လေယာဉ်ချိန်က နီးနေပြီ၊ ငါတို့ လေယာဉ် မမီရင်တော့ဒုက္ခပဲ"

"ငါလည်း အမြန်မောင်း နေတာပဲပါကွာ"

"အေအေ၊ သတိထားပြီးတော့ မောင်းဦး"

"အေးပါကွာ၊ အရေးထဲက ကားတွေကလည်း ရှုပ်လိုက်တာ"

လေယာဉ်ချိန်လည်း နီးလွန်နေပြီမို့ ကားကို အရှိန်ပိုတင်ပြီး မောင်း

လိုက်ရာမှ ...

"ဟေ့ဟေ့ ဟိုမှာ ကား"

လမ်းကွေ့ တစ်နေရာကနေ ရုတ်တရက် မောင်းထွက်လာသည့် ကားကြောင့် ကားဘလိပ်ကို အမြန် ဖိနင်းလိုက်ပြီး ရှောင်မောင်း လိုက်ရသည်။ ။

"တော်သေးလို့ "

"ကျွီ..... ဒုန်း ဂျိန်း ဂလိန် ဒိန်း"

အနောက်ကနေကြားလိုက်ရသည့် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့်အသံက အသည်းထဲထိ ထိတ်လန့် သွားစေ၏။ သို့ပေမဲ့လည်း ကားကိုအရှိန်မပြတ်ဘဲ ဆက်မောင်းနေ၏။

"သုတ သုတ၊ အနောက်မှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါအာရုံမစိုက်နိုင်ဘူး၊ လေယာဉ်ချိန် မီမို့ အရေးကြီးတယ်"

ညီညီက အလန့်တကြားနှင့် ကားအနောက်ကို လှည့်ကြည့်နေ၏။

"ဘာဖြစ်ကြလဲ မသိဘူး၊ လူတွေစုနေကြတယ်"

သုတကတော့ ဂရုမစိုက်အားဘဲ ရှေ့ကိုသာ ကြည့်ပြီး ကားကို ဆက်မောင်း၏။

"ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်သွားလား မသိဘူး၊ သုတ ငါတို့ ကြောင့်"

"မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းသာ စိတ်အေးအေးထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငါကားမောင်းရတာ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ လေယာဉ်ချိန် မမီမှာ လည်း စိုးရိမ်ရတစ်မျိုးနဲ့ "

"အေးအေး အေးပါကွာ"

ညီညီလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ တစ်ဖက်မှာ တော့ သူတို့ ကားကို ရှောင်လိုက်ရသည့် ကားက ကားကြီးတစ်စီးနှင့် အကြီးအကျယ် တိုက်မိနေ၏။

"ကောင်မလေးပါလား၊ ဆေးရုံကား မြန်မြန်ခေါ်ကြဟေ့"

"လာကူညီပါဦး"

ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူအုပ်တွေ၏ ဆူညံသံများ နှင့် အရေးပေါ် ကားတို့ သည် ဆူညံတော့၏။

ကားထဲက မိန်းကလေးသည် သွေးသံရဲရဲနှင့် သတိလစ်နေ၏။ ထို မိန်းကလေးကို ဆေးရုံသို့ အမြန် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သူ့မိဘတွေကို လည်း အကြောင်းကြား လိုက်ရ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ယခုနှစ်မှ ကျောင်းပြီးသည့်နှင့် မိဘ၏ လုပ်ငန်းတွင် ပိုင်းကူ လုပ်ကိုင် ပေးနေ သည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီး မယ်လေးဖြစ်သည် ။ သူသည် အ လုပ် သွားရန် အိမ်မှ ထွက် လာပြီး မထင်မှတ်ဘဲ ယခုလို ကမ္ဘာဆိုးကြီးဖြစ်ရ လေ၏။

"ဒေါက်တာ ကျွန်မသမီး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ကျွန်မသမီး အသက်ကို ရအောင် ကယ်ပေးပါနော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် အ ဟင်း...ဟီး...ဟင်း..."

ငိုယိုလျက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ ပြောနေသည့် မယ်လေး၏ အမေ ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ထားကို သမီးဖြစ်သူကြောင့် သွေးမတိုးအောင် ယောက်ျား ဖြစ်သူ ဦးသူက ထိန်းပေးနေရသည် ။

"စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ မိန်းမရယ်၊ သမီးလေး အခြေအနေ ကောင်း

သွားမှာ ပါ"

"ဒေါက်တာရယ် ကယ်ပေးပါနော်၊ ရအောင် ကယ်ပေးပါ အဟင်း...
ဟီး..."

"ကျွန်တော်တို့ လည်း ကယ်ပေးနေပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်အေးအေး ထား
ပြီး စောင့်ပေးပါဦး"

အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ အသက်လုနေရသည့် မယ်လေးကို မိဘ
တွေက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် အခြေအနေ ကောင်းပါစေဟု သာ ဆုတောင်း
ပေးနိုင်၏။ ခဏကြာလောက်မှ ခွဲစိတ်ခန်းထဲကနေ ဒေါက်တာ တစ်
ယောက် ထွက်လာသည် ။

"ဒေါက်တာ ကျွန်မသမီး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်"

"စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး"

"ဟင်...တကယ်လားဟင်၊ ကျွန်မသမီးကို ကယ်နိုင်ပြီပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ဝမ်းဗိုက် ထိခိုက်တာ သားအိမ်ဘက်ကိုလည်း အပြင်းအထန် ထိ
သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းစွာပဲ သားအိမ်ကို ထုတ်ပစ် လိုက်ရ
ပါတယ်"

"ဟင်...."

ဒေါ်ခင်ထား ဝမ်းသာနေရာမှ ဒေါက်တာ၏ စကားကြောင့် ပိုပြီးစိတ်
ထိခိုက်သွားရ၏။ မိန်းမတွေ၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်း တစ်ရပ်မှာ သားအိမ်
သည့် အဓိက ဖြစ်၏။ သားအိမ်မရှိလျှင် သားမွေးရန် လုံးဝ မဖြစ်တော့

ပေ။ ထိုကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ထားမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက် သွားရလေသည် ။

သို့ပေမဲ့လည်း သမီးဖြစ်သူ အသက်အန္တရာယ် ကင်းတာနှင့်ပင် ကံကောင်းလှပါပြီ။

ယခုချိန်ထိ သတိမလည်သေးသည့် မယ်လေးကိုကြည့်ပြီး မိဘတွေ ပင့်သက် ချနေရ၏။

"သမီးလေးကို ဘယ်လို ပြန်ပြောရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး ကိုရယ်..၊ တစ်သက်လုံး ကံကောင်းမှုတွေနဲ့ ပဲ ကြုံတွေ့လာတဲ့ သမီးလေး အခုတော့ ကံဆိုးမှုကို တွေ့ရပါလားနော်"

"မိန်းမရယ်၊ သမီးလေးက အခုအန္တရာယ် ကင်းသွားပြီလေ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ တော့နော်"

"ဒါပေမဲ့ သားအိမ် ထုတ်လိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို သမီးကိုမသိစေချင်ဘူး၊ သမီးသာသိရင် စိတ်ထိခိုက်ရမှာ "

"ကိုယ်နားလည်ပါတယ်"

"တစ်နေ့နေ့ သမီးမှာ ဘဝလက်တွဲဖော် ရှာတွေ့ခဲ့ရင် ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်"

"မိန်းမရယ်၊ သမီးကို တကယ်ချစ်တဲ့ သူသာဆိုရင် ဒီကိစ္စကို နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်မှာ ပါ"

"ဖြစ်ပါစေပဲ ဆုတောင်းရမှာ ပေါ့"

"အင်း..."

သတိပြန်ရလာသည့် မယ်လေးဆီက ကြားလိုက်ရသော ညည်းသံ

ကြောင့် မိဘတွေ ဝမ်းသာသွားရသည်။ ။

"သမီးလေ သတိရ လာပြီးလားဟင်"

မယ်လေးသည် မျက်လွှာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပင့်ကာ ခြောက်ကပ် အက်ကွဲနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖွင့်ဟလိုက်၏။ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကြည့်နေသည့် မိဘကိုမြင်ပြီး..

"မေမေ ဖေဖေ"

"မေမေတို့ ရှိပါတယ်နော်၊ သမီးလေး ဘာမှ မဖြစ်နဲ့ နော်၊ မေမေတို့ ရှိတယ်"

"ဒယ်ဒီတို့ ရှိတယ်နော်၊ သမီးရဲ့ အခြေအနေလည်း လုံးဝစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးနော်"

"သမီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်"

"သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မတွေးနဲ့ နော်"

"ဟင့်အင်း...ဟိုကား၊ အင်း...ဟိုကားက"

"သမီးအခုမှ သက်သာကစပဲ ရှိသေးတာ ဘာမှ မတွေးနဲ့ နော်၊ ကားကိစ္စကို မေမေတို့ ရှင်းလိုက်ပြီးနော်၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်တော့နဲ့ နော်"

မယ်လေးပြောနေသည့် ကားက တိုက်မိသည့် ကားကိုမဟုတ်ပေ။ ရုတ်တရက် ရှောင်ဖြတ်သွားသည့် ကားကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကားကို ရှောင်လိုက်ချိန်က ထိုကားထဲက လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကွေ့ကွေ့ကွင်းကွင်း မြင်လိုက်ရသည် ။ သို့ပေမဲ့လည်း သေချာ မမှတ်မိနိုင်ပေ။
